

Poglejte, cvetlice vsak v roki ima,
Da Vam za vezilo jih dá,
Najprve cvetlice pomladí vesele:
Vijolice, zvončke, marjetice bele.

Vijolica tiha tako govori:
„Ponižnost najlepše dehti.“
Za vzgled mi vijolico bomo imeli,
Nikdar se ne bomo ošabno prevzeli.

Veselo pri vodi nam zvonček zvončka:
„Nedolžnost — ta največ velja!“
Zato se od njega mi bomo učili
In krstno nedolžnost do groba hranili.

Kdor pa jo do groba ohrani zvesto,
Marjetica pravi tako,
Da zlato dobil bode krono tam gori,
Kjer Bogu prepevajo angeljski zbori.

Milka.

Lepo ne znam še govoriti
In sreče Vam voščiti.
Zato naj kar tako
Vsaj za-me dobro bo:

Da dolgo bi živeli
In radi nas imeli,
Kupili Jožku mnogo hlačk,
A meni pa še več igračk.

F. S. Finžgar.

Hišica ob pokopališču.

Skoraj bi rekel, da se je naslonila na zid vaškega pokopališča mala cerkovnikova hišica. Streha ji je bila visoka in precej šiljasta, tako da je bilo videti ono malo zidane stene pod njo kakor obrazek petletnega poniglavčka, kadar se pokrije z dedovo kučmo. Okna so bila tudi mala in okrašena z raznimi domačimi cveticami, jasen dokaz, da je hišo urejevala ženska roka. Tudi mali vrtiček, kateri se je držal hišice, bil je od zgodnje pomladi pa do kasne jeseni v raznovrstnem cvetju. Marsikateri, ki je šel onod mimo, se je pri vrtu ustavil in dejal:

»Znate pa, znate, to vam se mora reči. Vsaka stvarca vam se prime. In pa kje le dobite te cvetlice, saj jih ni takih pri nobenem sosedu!«

»Vsako leto nekaj novega, pa se mnogo nabere. Hodim tu po tam, vidim kaj lepega, poprosim in dobim, če ne precej, pa ko seme dozori, ali pa v jeseni, ko skopljejo gomolje. Rase pa pri nas, rase, saj je v za-
vetju!« —

Tako so govorili Goličnikova mati in prav so govorili, ker kaj bi cerkovnikovi brez cvetic. Vsakdo pač vé, da niso vsi dnevi v letu jednaki, da mora biti cerkev ob velikih praznikih bolj praznično okrašena. Kako bi v cerkvi ob takih praznikih pogrešal cvetic, katere vse nekako oživé in tako dobro izražajo veselje, katero čuti pobožni narod. Goličnikovim ni bilo treba ob takih prilikah hiteti po vasi od hiše do hiše, na posodo prositi tu pa tam in včasih tudi kakovo ne-
ljubo besedo slišati. Imeli so vsega doma dovolj in kmalo je bila cerkev okrašena, kakor treba.

Župna cerkev se je belila sredi pokopališča, a dve mogočni lipi, kateri ste stali pri vhodu na pokopališče že Bog vé od kdaj, napravili sta, da se je ta kraj hitro vsakemu omilil. Župnišče tudi ni bilo daleč, a za njim so se začenjale prijazne vaške hišice, razsejane po majhnem hribcu. Goličnikova hiša je bila tako rekoč osamljena tamkaj ob pokopališčnem obzidju in kaj za to? Prijazna cerkev je bila gotovo najboljši sosed, kar bi si jih mogel misliti.

Goličnikovi niso stradali, živeli so ne sicer sijajno, vendar dobro in pošteno. Služba cerkovnikova je bila menda pri hiši, kar je stala Goličnikova hiša, ker če ne bi bil oni, kateri je hišo zidal cerkovnik, izvestno ne bi hiše postavil tako blizo cerkve in pokopališča. In ta služba je nosila nekaj v gotovini, nekaj pa v biri. Razun tega je bilo nekaj njivic in polja, a roka Goličnikova je v prostih urah tudi nekaj zaslužila — bil je kolar.

Otrók je bilo pri hiši dvoje. Jožek, prvorojenec, in pa Katrica, njegova sestra. To ni mnogo, nu, starišem, kateri hočejo svoje otroke pošteno preskrbeti, je tudi to dosti.

Bilo je précej nekoliko glasneje in veselejše pri Goličnikovih, ko sta Jožek in Katrica nekoliko odrasla.

Katrica se je držala največ matere, hodila ž njimi na polje, po vodo in pomagala jim pleti v vrtu. Jožek je bil bolj pri očetu. Majhen je bil še, to je res, pa vendar jim je marsikatero stvarco podal pri njihovem opraviilu, da niso morali sami povsod stopiti, a ko so šli v cerkev zvonit ali pa pripravljat za sv. mašo, nikdar niso pograšali Jožka. Očetova največja želja je bila, da bi se Jožek kmalu naučil streči pri sv. maši.

»Pazi dobro in gledaj« — dejali so večkrat oče — »bodeš se ložje naučil in dobro ti bode to prišlo. Cerkovnikova služba je bila vedno pri Goličnikovih, pazi, da tudi ti kdaj postaneš cerkovnik!«

Jožek je vedno pozorno v cerkvi pazil, in jedva se je dobro naučil brati, že se je naučil dobro streči pri sv. maši, — cerkovnik pa vendar le ni postal.

Ali res ne? Kako to?

Tako!

Jožka so stariši, še dokler ni hodil v šolo, zelo zelo ljubili, a tako tudi Katrico, ker sta bila oba res prav dobra, ubogljiva otročička. Ko je pa Jožek prišel v šolo, postal je hkrati ljubljeneč gospoda župnika in gosпода učitelja. Jožek je bil najbolji učenec. — »Ta pa, ta« — govorila sta gospoda večkrat — »takovega že dolgo nismo imeli. Ta mora v mesto v šolo!«

In šel je Jožek v mesto. Oče Goličnik so sicer s prva malo čudno gledali, češ: »To je vse lepo in dobro, ali kdo bode plačeval? Res berač nisem, ali, da bi sina v mestu vzdrževal, tega ne morem.« —

»Goličnik, le ne skrbite preveč —«, dejali so gospod župnik — »se bode že naredilo. Nekaj mu daste vi, nekaj jaz, nekaj sem mu pa že preskrbel pri svojih znancih v mestu. Tako bode prva leta, kasneje se bode pa že sam preskrbel, če bode marljiv. Koliko jih je že bolj siromašnih odšlo v šole in glej, postali so visoki gospodje.«

Jožek je bil priden doma, bil je priden pa tudi v mestu. Ničesar mu ni manjkalo, ker se je pridno učil. A ko so prišle počitnice, kako je veselo odhitel v domačo vas, v hišico tam ob vaškem pokopališču. Ej, to je o božičnih in velikonočnih praznikih pomagal

očetu urediti véliki oltar, da ga je bilo veselje pogledati! Ob velikih počitnicah je pa vsakega jutra stregel pri sv. maši dobremu gospodu župniku v domači cerkvi, v kateri je že vendar tolikokrat bil, v kateri je tako rekoč odrasel. Po dnevu pa, če ni imel drugega opravila, sedel je često s knjigo na klop tja pod oni stari lipi, kjer mu je bilo tako ugodno. Pred njim se je dvigala bela cerkva, tam v kotu se je dvigala streha rojstne hiše, iz katere se je čula pesem očetove sekire, a izza zida pokopališčinega, kjer se je prostiral Goličnikov vrt, pokukala je večkrat brdka glavica dobre Katrice, češ, kaj vendar bratec pod lipo dela?

Ej, bežé leta, bežé, kakor da bi jim človek za to plačal. Jožek je dobro odrasel in bil je ponos svojim starišem. — »Ne, tega si nisem nikdar mislila« — govorili so večkrat Goličnikova mati — »naš Jožek bode še kdaj gospod.«

»Kaj pa drugega, mati?« zasmejala se je Katrica — »Jožek bode gospod, jaz mu bodem gospodarila in vidva z očetom bodeta z nama. To bode lepo, mati.«

»Ej, tega jaz ne dočakam!« — zdihnili so Goličnikova mati, vendar se je v njihovem srcu porodilo sladko upanje, da se vse to morda še vendar lahko zgodi, nemogoče ni nič.

(Konec prih.)

Muha in pajek.

Muha se je vjela v pajčevino.

»Ah, ah«, tako je vzdihovala, ko se ni mogla nikakor več rešiti, »da nisem videla teh nitek, te mreže! Ah, zakaj ne predejo pajki debelejših mrež; potem se bi gotovo ne vjela.«

»Tudi jaz mislim, da bi se ne,« dejal je nató pajek zaničljivo in zagrabil ubogo muho, »toda mi pajki nismo takó neumni. Kdor hoče koga zapeljati in vjeti, mora nastavljati, tanke, malovidne mreže, le zapomni si muha. Tebi že povem, ker te bom takoj zadavil.«

Rečeno, storjeno. — Ali veste, kdo posnema pajka?

Siluška.

